

عنوان مقاله:

تاندون، اختلالات تاندونی و سلول درمانی در تاندون

محل انتشار:

دوفصلنامه التیام، دوره 7، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مهدی بهفر - دانشگاه ارومیه

محمد حسین فرجاه - دانشگاه ارومیه

خلاصه مقاله:

تاندون یا زردپی یک باند محکم و مستحکم از جنس بافت همبند فیبروزی است، که عضله را به استخوان متصل می کند. این ساختار توانایی انتقال نیروهای مکانیکی حاصل از انقباض ماهیچه ها به سیستم اسکلتی را دارد. تندینوپاتی یک واژه ی عمومی است، که اغلب برای توصیف موقعیت های دردناک تاندون ناشی از کشیدگی های مداوم، استفاده ی بیش از حد، دژنره شدن و یا بیومکانیسم ضعیف تاندون به کار می رود. تندینوپاتی اغلب ناشی از تلاش های بی نتیجه بدن جهت احیای مجدد تاندون است که یک درگیری پاتولوژیکی منجر به نقص در عملکرد آن شده است. روش های مختلف درمانی برای مدیریت اختلالات تاندونی به کار رفته است. سلول های بنیادی به دو دسته تقسیم می شوند. سلول های جنینی (که بسیار بالقوه هستند ولی به علت ملاحظات اخلاقی، مطالعات محدودی بر روی آن ها صورت گرفته است) و سلول های پس از تولد. سلول های پس از تولد خود به دو دسته تقسیم می شوند که شامل، سلول های بنیادی خون ساز و سلول های بنیادی مزانشیمی است. سلول های بنیادی مزانشیمی توانایی تمایز یافتن به سلول های متعددی از جمله تنوسیت، کندروسیت و فیبروبلاست را دارند. بنابراین این سلول ها یک جایگزین بالقوه برای درمان ضایعات تاندونی هستند. این مقاله نگاهی کلی به ساختمان، بیومکانیک و اختلالات تاندونی داشته و ضمن اشاره به درمان های رایج امروزی، با معرفی سلول های بنیادی و مطالعات گذشته نگر، امکان استفاده از این سلول ها در درمان بهینه ی اختلالات تاندونی را بررسی می کند.

کلمات کلیدی:

تاندون، سلول درمانی، کلاژن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1871296>

